Articol I. Fălci însângerate

Secţiune 1.01 de Ovidiu Bufnilă

Când am atacat marile matrice informaţionale din Glebaa Glabaa, prinzându-le între fălcile mele însângerate, am construit un monstru acvatic multifuncţional, un multiplicant, un proteic. Am procedat la nivelarea corporalităţilor intermediare şi am pus la cale stadii evolutive deşi, la drept vorbind, evoluţia este şi ea o iluzie.

Iluzie este şi ficţiunea, ea fiind aparentă. Iar aparenta are o geometrie variabilă care nu rezistă fălcilor mele însângerate.

Acţiunile mele au fost criticate vehement de globurile virtuale Tongo Tangolo care doreau să menţină un anumit echilibru gramatical între structurile narative ale universului oceanic tocmai pentru a guverna printr-un limbaj unic. Chiar au încercat globalizări virtuale cărora le-am găsit însă o rezolvare elegantă. Globurile virtuale nu erau destul de rapide, sfericitatea lor obosindu-le şi nepermiţându-le să lupte cu multiplicările şi intrigile puse la cale de monstrul acvatic pervers.

Perversitatea este cea mai fascinantă construcţie gramaticală potrivit căreia lucrează şi exolomonitii din Guna Pora şi quatrimolii din Restaque şi clipocimii din lumile Bangola Bonge şi însuşi universul oceanic.

Gramaticile evenimentelor mari s-au dovedit însă neputincioase în faţa construcţiilor mele iluzorii. Pungile magnetice Bandarro s-au lăsat amăgite de ţesăturile mele şi au pornit un război neinspirat împotriva fiinţelor fabuloase din Guaribo. Mari dungi luminoase şi cutremure straşnice au năruit imperialele din Guaribo şi au înmormântat republicanii veroşi din cartierele nordice. Iar toate aceste aparente construite de monstrul acvatic au rătăcit pungile magnetice în virtualităţile amăgitoare ale universului oceanic.

Am simţit cum această structură gigantică, acest aparent pervers, încearcă să mă excludă, să mă marginalizeze, să-mi inducă vecinătăţi magnetice rotitoare care să mă destructureze. Universul oceanic este nimic altceva decât un fiind plin de sine care-şi construieşte propriile jgheaburi, propriile găuri de vierme, propriile depozite de virtualitate acvatică folosindu-se de fiinţele fabuloase ale lumilor sale ca de nişte iluzorii puncte energetice.

Dar matricea informaţională care sunt nu se lasa înşelată. Senzorii mei îmi dau de veste că universul oceanic este un construct

fals care se folosește de Pânzele Hatias în mod grosolan. Nu sunt structurile lui. Le-a furat cum s-ar spune și le folosește neîncetat.

Dar tocmai învăluitorul acesta impresionant m-a atras din aparențele perverse din care m-am extras odată cu un set de gramatici și limbaje care, iată, îmi sunt de ajutor în această călătorie fascinantă.

Cum e să fii un fiind?

Martorii torinezi vorbesc adeseori în șoaptă despre darul ubicuității pe care l-ar avea necunoscutul intrigant. Ei privesc în mod corect lucrurile dar nu pot pătrunde natura călătoriei confundând-o cu un maiestuos orgasm.

Arhivarii din Adamville vorbesc despre haos și ordine dar nu pot vedea dincolo de fractalizările de ordin virtual.

Dar oare ghindomii din Guasalaa, farongarii din Plesbo, cuatrilorii din Hadesmas pot gândi aparenta ca pe ceva care nu este? Sunt de ajuns gramaticile lor pentru acest teribil efort de interpretare?

Chiar și monstrul acvatic vorbește despre aparența de parcă ar accepta un martor.

În lipsa unui martor ar putea fi aparentă? Un eveniment mare, ar spune rătăciții din Bulbona, ar necesita cu obstinație cel puțin un martor pentru a fi categorisit ca eveniment mare. Dar dacă martorul nu are competenta gramaticală potrivită?

Monstrul acvatic meu mă lasa să înțeleg că în lumile solare de dincolo de Pânâzele Hatias, martorii selectați prin strategicile câmpurilor magnetice nu au o competentă gramaticală potrivită

Dar ale cui sunt aceste ființe fabuloase?

Cine le revendica?

Imaginarul absorbant din Prudella Qonto nu vrea să știe de aceste ființe fabuloase el având o admirație nemărginită față de universul oceanic care îl acceptă în corpul său din rațiuni care scapă globurilor virtuale.

Depozitele imaginare din Watalaa Wangam nu vor să riște. Nici ele nu revendica ființele fabuloase și nici nu vor să știe de gramaticile și limbajele de fantă îngusta folosite dincolo de Pânzele Hatias. Nu sunt indicii ca pliurile imaginare din îndepărtatele arhipelaguri virtuale Kombabo și-ar revendica ființele fabuloase.

E o tăcere suspecta în acesta privință.

Înfășurările aparente ale universului oceanic sunt pline de capcane gramaticale și tocmai de aceea îmi devine din ce în ce mai clar

că universul oceanic foloseşte găurile de vierme şi găurile negre pentru a împiedica exerciţiul gramatical al oricărei structuri narative fie ea fabuloasa sau virtuală.

Călătorind în ubicuul meu înţeleg însă că sunt gramatici pe care universul oceanic le accepta din motive de neînţeles. Poate că asta îl ajuta şu supravieţuiască sau să se ascundă deşi în ubicuităţile sale nu am descoperit un urmăritor.

Globurile virtuale au habar de urmăritori. Ele spun pline de maliţie, când catadicsesc să ia forme fabuloase, ca urmăritorii sunt nişte structuri informaţionale vagabonde dar ar fi prea puţin, prea banal în raport cu tulburătoarea existenta a aparenţelor. Mi-am exprimat şi eu dezacordul. Ar fi inoperant să reducem universul oceanic la un submodel. Membranele magnetice ar putea dovedi că înfăşurările exemplare sunt de trebuinţă gramaticilor de profunzime care sporesc exerciţiul la nivelele de energie joasă.

Pritoriţii din Kankaro s-au gândit cândva că necunoscutul intrigant ar putea fi o astfel de membrană care, ruptă de ubicuul ei, umbla de colo, colo căutându-şi un suport acceptabil.

Pentru ideile lor au fost uciși cu pietre de mulţimile furibunde din Takla Makan iar fungiborii din hăurile magnetice Rataparan i-au resetat.

Totul s-a sfărâmat însă între fălcile mele însângerate.

Nu m-am lăsat păcălit pentru că şi alte structuri narative ale universului oceanic resetează fiinţe fabuloase sau evenimente mari trăind cu speranţa că ar putea detecta defectele de structura ale universului oceanic. Asta nu înseamnă că asemenea acte sunt echivalente cu revendicarea paternităţii acestor fiinţe fabuloase.

Eu, monstrul acvatic reorganizez ficţiunile pe potriva mea, terciuind între fălcile mele însângerate gloria deaarta a scriitorilor, cenaclurile leşinate şi prosteala concursurilor litearare care vorbesc despre deşertăciune şi nu despre superbia aparentei.